

dre i també altres més modestos, consumeixin uns i altres en aquesta tasca tota la seva jornada ben retribuïts i amb ajudants mitjans suficients, llavors serà eficaç pensionar joves i enviar-los a Berlin i a Boston, a Turin, a París i Cambridge i portar aquí professors escandinaus i americans, posem per cas, i instituir premis, amb profit col·lectiu i no solament de l'afortunat que obté la pensió o guanya el premi.

L'espectacle dels científics indigents no és el millor estimul per a les vocacions i quan el que

deixem s'hagi obtingut, malgrat sigui en part, no faltaran concursants per a les càtedres i es presentaran millor preparats. És injust, per tant, atribuir solament a falta de desinterès de la joventut o a minva del seu afany de saber, el fenomen que al començament apuntàvem, del qual, com de tantes altres coses, tenim la culpa tots. Les coses poden fer-se de moltes maneres, però solament hi ha una manera, per a cada una, de fer-les bé.

(De la *Revista Mèdica de Barcelona*).